

Þýska undrið, auðvaldið og Adolf Hitler. 9: Helfararráðgátan og réttarhöldin í Nürnberg

Það er eitt og annað lítt sannfærandi í frásögnum um útrýmingu Gyðinga. Hví skyldu Þjóðverjar hafa gert samninga við Síongyðinga um flutning trúbræðra og -systra til Palestínu (Haavara samninginn), ef þeim væri svo mjög í mun að slátra þeim?

Hví skyldu Þjóðverjar hafa lagt á sig flutninga Gyðinga með ærnum tilkostnaði, ef fyrir þeim veki að drepa þá? Hví skyldu þeir hafa leyft Rauða krossinum stöðugt eftirlit með aðbúnaði fanga?

Hví gerðu fangaverðir sér þá fyrirhöfn að merkja þá? Hví skyldu fangaverðir hafa stofnað hljómsveitir meðal fanga? Hví skyldu þeir hafa leyft iðkun íþróttá og efnt til kappleikja? Hvers vegna var sundlaug í Auschwitz.

Hvers vegna voru Gyðingar gefnir saman í hjónaband af SS liðsforingja 1944? Í Theresienstadt (þá í Tékkóslóvakíu) var gyðingapresti leyft að gefa saman Gyðingahjón að vorlagi 1945.

Hvers vegna var hjónum leyft að stunda kynlíf og konum leyft að fæða börn í búðunum- og ala þau upp? Hvers vegna fengu þær skárri meðferð en aðrir fangar – og fengu meira að borða? Gyðingafjölmiðillinn, Forward, segir þúsundir barna hafa fæðst í Auschwitz.

Enn má spyrja! Hví skyldu Þjóðverjar hafa reist gasofna rétt við bústaði hershöfðingjanna í Auschwitz og þannig skapað þeim hættu? Gasinu var hellt inn um glugga á þaki klefanna, sögðu vitni. Hvernig má það vera, að svo margir hafi lifað af vistina í útrýmingarbúðunum? Rússar frelsuðu 9.000 fanga 1945. Hvers vegna hafa engin ummerki fundist um milljónir líka? Hvers vegna fundust engar heimildir, skrásetningar, skýrslur, um fjöldadrápin? Þar hefur rómaðri, þýskri skilvirkni greinilega ekki verið beitt.

Fangabúðir Þjóðverja voru allar austan við hernámssvæði Vesturveldanna. Rússar frelsuðu fangana. Þeir komu til Auschwitz í janúar 1945. Herstjórn Vesturveldanna og almenningur hafði við lýsingar Rússa að styðjast um ástandið í búðunum.

Hvers vegna var frásögn vitna við réttarhöldin og utan þeirra jafn ósamhljóma og raunber vitni? Öll vitnin við Nürnberg réttarhöld sigurvegaranna höfðu svipaða sögu að segja. Ætli það skýrist af skipulagningu og söfnun gagna?

„Ritchie boys and girls“ koma í þessu efni við sögu með afdrifaríkum hætti. Þetta var hópur fólks, Íslendingar þar á meðal, innflytjendur eða Bandaríkjamenn af erlendum uppruna, sem var sérstaklega þjálfður í njósnum og sálhernaði, þ.e. beita lævísnum undirróðri, áróðri, lygum og prettum, til að koma fram vilja Bandaríska hersins.

Þátttakendur fengu sérstaka tilsögn í yfirheyrslutækni, særa fólk eða pína til játninga, að eigin skapi. Þetta fólk var sent til höfuðs föngum úr fangabúðum Þjóðverja, þýskum stríðsföngum, og hverjum þeim, er þeim þótti akkur í að yfirheyra.

Menntun hópsins hófst árið 1942. Gyðingar voru þar fjölmennir, flestir flóttamenn frá Þýskalandi. (Þeir eru líka kallaðir, „helfararaflifendur.“) Hermenn úr þessu sauðahúsi voru einnig notaðir sem túlkar við Nürnberg réttarhöldin, saksóknarar og spyrjendur. Margir þeirra voru ráðnir hjá Bandarísku leyniþjónustunni, þegar hún var stofnuð á grunni leyniþjónustu hersins 1947, m.a. með aðstoð frá Reinhard Gehlen (1902-1979), yfirmanni í leyniþjónustu Þjóðverja.

Bandaríkjamenn lögðu mikla elju og alúð í áróður sinn. Menningar- og fræðaherdeild stofnuðu þeir einnig, „Rithöfundastríðsnefndina“ (Writers War Board).

Fjármálaráðherra Franklin D. Roosevelt, Gyðingurinn, Henry Morgenthau (1891-1967), hafði veg og vanda af nefndinni. Hann hafði einnig sérstakan áhuga á því að rústa iðnaði Þjóðverja (sbr. Morgenthau Plan).

Rithöfundurinn, Rex Stout (1886-1975), var fenginn til að veita nefndinni forstöðu. Hann lýsti yfir í magnaðri grein með titlinum; „Við skulum ala á hatri eða fara forgörðum að öðrum kosti“ (We Shall Hate, or We Shall Fail):

„Ég hata Þjóðverja og skammast mín ekki fyrir það. Í ljósi dáðanna, sem þeir hafa drýgt og með tilliti til þess, sem landsmenn mínir eru tilbúnir til að gera þeim, myndi ég þvert á móti dauðskammast mín, ef ég hataði þá ekki.“

Annar afreksmaður, blaðamaðurinn, William Lawrence Shirer (1904-1993), tók einnig þátt í nefndarstörfum. „Ráðið um utanríkismálefni“ (Council on Foreign Relations) veitti honum styrk til að skrifa „óræka“ sögu Þýskalands nasismans. Afurðin heitir: „Uppgangur og endalok þriðja ríkisins“ (The Rise and Fall of the Third Reich)

Bandaríska herstjórnin, þ.e. „Vettvangsmyndatökuskrifstofa“ njósnaeildar hersins (Field Photographic Branch, Office of Strategic Services – OSS) sendi kvikmyndatökuteymi frá Hollywood sumarið 1945 til að safna gögnum fyrir Nürnberg réttarhöldin og fjölmiðlana, svo og til að kvikmynda réttarhöldin og taka viðtöl við aflifendur.

Kvikmyndateymið var sent að undirlagi Dwight David Eisenhower (1890-1969), hershöfðingja, en yfirmaður skrifstofunnar var sjálfur John Ford/John Martin Feeney (1894-1973). Bræðurnir, Gyðingarnir, Stuart Schulberg (1922-1979) og Seymour Wilson (Budd) Schulberg (1914-2009), báru hitann og þungann af verkefninu. Það þarf varla að taka fram, að teymið var fjandsamlegt Þjóðverjum.

Eisenhower átti einnig vingott við eigendur Gyðingamiðlana í Bandríkjunum eins og CBS, NBC og Hvít-Rússann, David Sarnoff (1891-1971), sem reyndar starfaði sem „samskiptaráðgjafi“ í bandaríska hernum, svo og William Samuel (Paloff) Paley (1901-1990), af úkraínskum Gyðingaættum.

Adolf Hitler hefur trúlega gert sér í hugarlund ásetning Bandamanna um réttarhöld eða eitthvað svipað. Í erfðaskrá sinni segir hann m.a.:

Mig fýsir að verða eftir í þessari borg (Berlín) og hljóta sömu örlög og milljónir annarra, sem hafa af eigin frumkvæði tekið sams konar ákvörðun. Aukin heldur vil ég forðast handtöku fjandmanna, sem krefjast nýs sjónarspils, sem Gyðingar skipuleggja fyrir sefasjúkan múginn. Margt má fleira fróðlegt lesa í erfðaskránni.

<https://rarehistoricalphotos.com/hitler-reacts-kiss-woman-1936/>